

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

..... Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ

«Εγώ εργαζόμουν στο γραφείο μου. Ξάφνα άνοιξε ή πόρτα και πλάνη ο άδερφόσ μου ό Θανάσης. Μόλις είχε γυρίσει απ' τη δουλειά του. Μου λέει :

— Πάλι πονοκέφαλο έχει ή μητέρα.

— Και αυτό σέ άνησυχεί; τού άπάντησα, έξακολούθώντας πάντα τη δουλειά μου.

— Και βέβαια με άνησυχεί, τί είδουσ πονοκέφαλος είναι αυτός, τρεις μέρες τώρα, χωρίς διακοπή; Κάτι θά συμβαίνει.

— Τί συμβαίνει; «Ένας πονοκέφαλος δέν μπορεί νά είναι ποτέ περισσότερο από ένας πονοκέφαλος!

— Μακάρι νάμια έτσι, όπως τού λές, μά εγώ λέω, καλού—κακού, νά ρωτήσουμε και τού γιατρού.

— Και δέν τόν φωνάζεις! «Όχι γιά τίποτε άλλο, μά γιά νά σου φύγη επί τέλους κάθε κακή ιδέα.

«Ο άδερφόσ μου ξανάκλεισε την πόρτα και εγώ έξακολούθησα τη δουλειά μου. Μά σέ λίγο, σάν νά μη μπορούσα πειά νά εργαστώ, σάν νά μ' έτρωγαν και μένα τά φείδια, σηκώθηκα και πήγα μέσα στην κώμαρα της μητέρας. Ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ντυμένη όμως.

— Πάλι τά ίδια, μητέρα;

— Όσο χρόνον είμαι, πρώτη φορά, πειάδα μου, μου έτρεξε ένα τέτοιο. Δέ σου λέω, μ' έπιανε πονοκέφαλος, μά μου κρατούσε μερικέσ ώρες· όχι τούτο τού κακό! Πάνε τρεις μέρες σήμερα.

— Έ, ήσυχασε, ό Θανάσης τώρα πάει γιά τού γιατρού. Αυτόσ θά μάς πη τίποτε.

— Δέ βαρύνεσαι! Και τί ξέρουν οι γιατροί, παιδί μου; Τί θά κάνει; Θά περάση. Είναι φαινεται πού γερνάω και ό Χόφοσ μου στέλνει συχνά—σγά μηνύματα.

— Τί λές, μητέρα;

— Γιατί, παιδί μου, δέν είναι αλήθεια πώς γερνάω; Έπειτα δέν εύχαριστείς τού Θεό πού δέν είναι τίποτε χειρότερο!

Σέ λίγη ώρα, ξαναγύρισε ό Θανάσης μαζί με τού γιατρού. Έξήτησε τη μητέρα προσεχτικά και όσο επέμενε στην εξέταση, τόσο και ό Θανάσης, χωρίς νά τόν βλέπει ή μητέρα μας, με κίτταξε ένδεικτικά. Τί ήταν εκείνο τού μάτι του; Άκόμα τού θυμάμαι. Είχε γίνει από τόν πόνο τόσο έκφραστικό, πού ήταν σάν νά μουίλεγε :

«Άν ήταν ένας απλόσ πονοκέφαλος, όπως λές, δέν θά την εξέταζε έτσι β.

Τέλος πάντων, ό γιατρούς μίλησε. «Έλεγε στη μητέρα :

— Δέν είναι τίποτε, κυρά μου. Ένας πονοκέφαλος, μά επίμονος πονοκέφαλος. Θά σου γράφω κάτι νά παίρνης γιά νά σ' ανακουφίση κομμάτι ό πόνοσ και νά μπορείς νά κοιμάσαι.

Εγώ τότε κίτταξα τόν άδερφό μου και τού κίτταγμα μου ήταν σάν άπάντησ στο έκφραστικό εκείνο βλέμμα του πού τόσα πολλά μου έλεγε. Τού έλεγα τώρα μά εγώ με τη σφρά μου : «Βλέπεις, δέν είναι τίποτε, παιδί

ένας επίμονος πονοκέφαλος». Μά αυτόσ με κίτταζε πάντα με τού ίδιο πονεμένο μάτι, σάν νά μου άπαντούσε : «Μην παρηγορέσαι, κακομοίρη μου. Και τί ήθελες νά πη ό γιατρούσ στην ίδια την άρρωστη;». Αυτό βέβαια έγιναν με γρηγοράδα άστραπήσ ένωση ακόμα μουίωσε ό γιατρούσ με τη μητέρα. Έκείνη τού έλεγε :

— Καλά, θά έξακολούθησ ακόμα γιά μέρες αυτό τού βάσανο;

— Θά έξακολούθησ και βέβαια. Και μπορεί μάλιστα νά σέ πιάνη και περισσότερο. Μά ίταμονή, μην άνησυχείς, κυρά μου... κάποτε θά περάση....

— Και βέβαια κάποτε θά περάση, είτε ό άδερφόσ μου σημαντικά και με κάρφωσε με τού ίδιο τρομερό και έκφραστικώτατο βλέμμα του.

— Δέν υπάρχει λίγο χαρτί νά γράψω τη συνταγή; ρώτησε ό γιατρούσ.

— Άς περάσουμε στο γραφείο, γιατρέ, και εκεί ίταχθων δια.

Άφησαμε τη μητέρα μονάχη και περάσαμε στο γραφείο και οι τρεις. Άντιπονούσαμε νά μάθουμε άν ήταν τίποτε σοβαρότερο πού δέν μπορούσε νά πη στην άρρωστη μπροστά.

Εδώσαμε στο γιατρού χαρτί και πέννα και δέν τοίμησαμε νά τόν ρωτήσουμε άμέσως—άμέσως. Θέλαμε νά αναβάλουμε τού άκουσμα της τεμερηής αλήθειασ πού μάς έζυρθε. Κι όμως, όταν ό γιατρούσ άρχισε νά γράφη, κάθε στιγμή πού περνούσε, μάς φαινόταν χρόνος. «Ο άδερφόσ μου με κίτταζε πάντα με τού έκφραστικό εκείνο μάτι, σάν νά μουίλεγε : «Δέν τελειώνει επί τέλους αυτόσ ό γιατρούσ;» Γιά μια στιγμή όμως εγώ συνήλιδα και είπα μέσα μου : «Πολύ φοβιστάσης είναι ό Θανάσης και μου ίπέβαλε τού φόβο του και σέ μένα. Γιατί νά φαντάζομαι πράματα, πού ούτε κατ' ιδέαν ίταχθων; Άν ήταν τίποτε σοβαρό, ό γιατρούσ δέ θά μάς μιλούσε άμέσως; Ήταν ανάγκη νά γράφη πρώτα τη συνταγή;».

Μά σάν ό γιατρούσ τελείωσε επί τέλους τη συνταγή και μάς την έδωσε, πάντα σωπαίνοντας και έξακολούθησε και έπειτα νά σωπαίνει, άρχισε νά μου περνάη ή ιδέα πώς ό γιατρούσ έτοιμάζεται νά μάς πη κάτι τρομερό, γι' αυτό συλλογίζετα πώς ν' άρχιση.

«Ο Θανάσης όμως έχασε την ίταμονή του και ρώτησε αυτόσ :

— Τί είναι λοιπόν, γιατρέ μου;

«Ο γιατρούσ, αντί ν' άνοιξη τού στόμα του και ν' άρχιση νά μιλήη, μάλλον έσφιξε τά χείλη του. Και αυτό ήταν άρκετό γιά νά μάς κάνει νά υποκαστούμε πολλά. Και έξακολούθησε νά σωπαίνει. Τώρα έμεις δέν τοίμούσαμε νά τόν ρωτήσουμε και περιμέναμε αντίπομωνα τότε επί τέλους θά μιλήη, μά σάν νά θέλαμε κώλας ν' άργηση, γιατί δέν είχαμε τη δύναμη ν' άκούσουμε την καταδίχη. Όταν ό γιατρούσ επί τέλους άποκάσσε ν' άνοιξη τού στόμα του, μάς ρώτησε :

— Πόσο χρόνον είναι ή μητέρα σας;

— Νέα σχετικά άκόμα. Είναι δέν είναι έξήτα χρόνον.

— Βέβαια είναι νέα άκόμα. Μά ξερε και

«Ο κ. Παντελής Χόρν.

νείς ποτέ τι τόν περιμένει τόν άνθρωπο; Νέος ή γέρος, τó ίδιο είναι!

- "Όστε, γιατί; ρώτησε ó Θανάσης.
- Δέν είσαστε πιά παιδιά για νά σάς χοροιδέπω....
- "Όστε ó ποικέφαλος αυτός; ρώτησα εγώ.
- Πρόκειται περί όγκου του ένγκεράλου.
- Είσαστε βέβαιος;
- Έννενηντα έννεα τοίς έκατό, για νά μίν πώ έκατό τοίς έκατό.

— "Όστε δέν υπάρχει καμιά έλπίδα;
— Μόνο ó Θεός!...
"Υστερα από λίγο πρόσθεσε:
Τό καλό θά ήταν ν' απαλλαγή μιά ώρα άρχητερα, γιατί θά ύποφέρη πολύ. Τής έγραψα αυτά τά ναρκωτικά για νά την απαλλάξουμε από τούς πονηρούς πόνους. Νά μπορή νά κοιμάται και λίγο.

- "Ισως πού θά κοιμηθή για πάντα, είτε ó Θανάσης σέρνον- τας τά λόγια του.
- Και τότε να τής δίνουμε αυτό τó γιατωκό; ρώτησα εγώ.
- "Όταν βλέπετε πώς ύποφέρει πολύ για νά την ήσυχάζετε.
- "Ένα, δυό και τρία την ημέρα δέ βλάπτει.
- Τι νά βλάπτει; Τι άλλο μπορεί νά τής κάνουν, παρά να την πεθάνουν!
- Ναι, μιά δέν έχουμε δικαίωμα νά σκοτώσουμε κανένα, όσο κι αν ύποφέρει. Βέβαια, όταν πρόκειται για έναν άποφασισμένο άνθρωπο, αυτό θά έρρετε να γίνεται. Γιατί να τόν βλέπουμε να ύποφέρει άδικα; Μιά δέν έχουμε τó δικαίωμα!

Καί ó γιατρός σηκώθηκε, μιάς χει- ρήτησε και έφυγε. Τόν συνοδώνουμε ως την πόρτα. Μιά εκεί στην αυλή μας σαν κάτι να μιάς κάρφωσε και τούς δυό στη θέση μας. Δέν τολμού- σουμε νά κάνουμε ούτε ένα βήμα.

— Πώς να πάμε τώρα μέσα στη μητέρα; Θα μιάς καταλάβη από τη θλίψη μας.
— Για τó Θεό! Πρόχει να κρατηθούμε. Δέν πρέπει ó καταδικασμέ- νος σέ θάνατο νά ξέρη την καταδίκη του.

- "Εγώ θά πάω στό φαρμακείο να κάνω τή συνταγή, πήγαινε εσύ μέσα μαζί της, μου είπε ó Θανάσης.
- "Όχι, εγώ θά πάω κι' εσύ πή- γαινε μέσα!
- "Όχι, μη μ' αφήνεις μονάχο μου. δέν θά μπορέσω να κρατηθώ!

— Τότε πάμε και οι δυό μέσα μιά στιγμή κι' έπειτα τραβάμε και οι δυό για τó φαρμακείο και την αφήνουμε με την ύπνερτονα. Μά τó του σου, γίνου άντρας, κουράγιο, κρατήσου, μη γίνεσαι παιδί!
— Μά μπροστά στη μάνα του κι' ένας γέρος ξαναγίνεται παι- δάκι, είτε ó άδερφός μου κι' ένα δάχνου κίλησε στό μάγουλό του.
— "Ισως έχεις δίχρη, μιά ύπομονη. Βάλε δίνταμ!

Πήγαινε μέσα.
— "Ε, τά βλέπεις, μητέρα; Δέν είναι τίποτε. Αυτός ó Θανάσης ασιονίως φοβιτάρας είναι. Φαγώθηκε να φωνάξη τó γιατρό.
— Και δέν έκανα άσχημα. Τέλος πάντων, μιάς έδωσε ένα για- τρικό να την ανακουφίση από τούς πόνους. "Έλα, πάμε στό φαρμα- κείο να μιάς τó φτιάσω.

Ó Θανάσης βιαζότανε να φύγουμε, γιατί φαίνεται δέν είχε πε- ποθήσει στον έαυτό του.
"Η μητέρα, βυθισμένη από τόν πόνο και από τη ζάλη, ανήγειρε λίγο στό στρώμα και μιάς είπε:
— Μά είναι ώρα για φαί. Φάτε πρώτα κι' έπειτα πηγαίνετε, δέν είναι καμιά βία για μένα.

Ποιος όμως είχε όρεξη να φάη; Γι' αυτό εγώ πρόλαβα και είπα:
— "Απόψε έχει ó φίλος μας ó Σώτος γαουβέτσι στην ταβέρνα του Μπάριμα Θωμά. Μιάς προσκάλεσε, πρέπει να περάσουμε από κεί να πάρουμε ένα μεζέ και να ποιήμε κανένα ποτήρι, άλλουως θά μιάς παρεξηγήση.
— Και εγώ ή κακομοίρα πού με έδω τόν ποικέφαλο σηκώθηκα και σάς έφτιασα τó φαί πού μουστειλε ó Θανάσης τó πρωί. Τό έ- κρινα πλάι, όπως σάς άρέσει. Δέν ξέρω αν πέτυχε, γιατί δέν μπο- ρούσα πιά να κρατήσω από τόν πόνο και άφησα να τó αποτελειώση ή 'Ασμηίνα.

- Τρέλλα έγινε, κυρία! πετάχτηκε και είπε ή 'Ασμηίνα.
- "Ε, δέ δοκιμάζετε, παιδιά μου, λιγάκι κι' έπειτα πάτε....
- Γι' αυτό σκάς, μητέ- ρα; Τό πλάι δέ χαλάει. Αβέρο θά είναι καλύτερο. Μιάς τó φιλάει ή 'Ασμηί- να και τó τρώει αήριο.
- "Όπως θέλετε, παιδιά μου.
- Άνοιξαμε την πόρτα και

βγήκαμε στό δρόμο. Θέλαμε αέρα! "Όπου να φτάσουμε στό φαρ- μακείο δέ βγάλαμε μιλά από τó στόμα μας.

Τραβούσαμε κι' οι δυό συλλογισμένοι σαν ν' ακολουθούσαμε κη- δεια. "Όταν φτάσαμε στό φαρμακείο και δόσαμε στό φαρμακολόγó τή συνταγή, μιάς είπε πώς σέ μισή ώρα θά είναι έτοιμη. Βγήκαμε από τó φαρμακείο και δέν ξέραμε τι να κάνουμε και πού να πάμε όπου να περάση αυτή ή μισή ώρα.

- Τι λές, Θανάση, πάμε σταύ Μπάριμα Θωμά την ταβέρνα;
- Και τι να κάνουμε;
- Ψέμμα είπα βέβαια πώς ó Σώτος θά έξη άπόψε γαουβέτσι, μιά εκεί πάντα βρίσκεται αυτός. Πάμε και σίγουρα θά τόν βρούμε.
- Είναι ώρες τώρα για ταβέρνα;
- "Ένα κρασί θά μιάς στηλώση, θά μιάς δώσει κουράγιο!

Ó Θανάσης σάπαιγε και δέν άπαντούσε, σαν κάτι να συλλογι- ζότανε. "Έξαφρα μου λέει:

- Λές ή μάνα να ύποψιάστηκε τίποτε;
- Δέν πιστείο.
- Γιατί την είδα σαν συλλογισμένη. "Έτσι μου φάνηκε.
- Δέν ύποψιάστηκε, μιά μπορεί και να ύποψιάστη αν μιάς δει να γυρίζουμε στό σπίτι με τέτοιες φάτσες. "Εγώ λέω, για νά κάνουμε κουράγιο και να τής κοιμάσουμε τις ύπομιές της, να σφίξουμε κάνα— δυό ποτήρια και να πάμε στό σπίτι τραγουδώντας.

Τού Θανάση τού άρρασε ή ιδέα μου. "Όταν σέ μιά ώρα γυρίζαμε στό σπίτι, άρχίζαμε από τó δρόμο να τραγουδάμε. Ομιηθήκαμε όλα τά παλιά χαρούμενα τραγούδια.

Πάλι μεθυσμένος είσαι, πάλι τά ποτήρια σπάζ!

"Όσο ξεγλώναμε στην πόρτα, τó σο ύψώναμε τη φωνή μας και τόσο προσπαθούσαμε να φωνάζουμε πε- ρισσότερα, χαρούμενοι και κεφαίτοι.

Γιά μιά στιγμή όμως ó Θανάσης μου λέει:

— "Όχι, τόσο ύπερβολικά. "Ι- σως καταλάβει πώς τó κάνουμε έ- πίτηδες. Φυσικότερα!

Μπήκαμε μέσα στην κάμαρά της ομοτραγουδώντας. "Αρχίσαμε να κάνουμε και διάφορα άστεια.

— Μορέ Θανάση, αυτός ó Σώ- τος καταδόθηρα σωστή! Πού τó βάζει τόσο κρασί!

— "Αν τόν τριπήσης δέν θά τρέξη αίμα, μιά ρετσίνι, όπως θ- ιαν σπάζουν τó πεύκο!

"Η μητέρα άνασκηκώθηκε στό κρεβάτι της.

- Πότε προφτάσατε και μου κόνατε τόσο κέφι;
- Και γιατί να μην κάνουμε κέφι; Μιά φορά πού ó γιατρός μιάς είπε πώς θ' ανακουφισής άμα πάρεις τó γιατρικό σου; "Εμείς πήραμε τó σχετικά σπονάκι μας, τώρα είναι ώρα να πάρης και σύ τó δικό σου.

Πήρε τó γιατρικό της κι' ύστερα από λίγη ώρα βυθίστηκε στον ύπνο. "Εμείς όμως κάναμε μέρες να κοιμηθούμε. Ó ένας έμεινε πάντα ξύπνιος και ó άλλος λαγοκοιμότανε. Τό τι τραβούσε ή φτώχη μητέρα μας από τούς πόνους, είναι άνεκδιήγητο. Μαρτύριο! Τόσο πολ- λύ, πού παρακαλούσαμε ó Θεός να την απαλλάξη μιά ώρα άρχητερα.

"Ήταν μιά Τρίτη ξημερώματα, όταν έξαφρα μητέρα στην κμά- ρα του Θανάση.

— Είναι, Θανάση, γιατί μου φαίνεται πώς ή μητέρα μας....

Σχεδόν δέν κοιμότανε. Άνασκηκώθηκε στό κρεβάτι του, με κίτ- ταξε με τó ίδιο έαφρωστικό και πορευμένο βλέμμα και μου είπε:

- Τó ήξερα πώς σήμερα... θ' απαλλαγή από τó μαρτύριό της.
- "Ισως είναι καλύτερα γι' αυτή. Για μιάς όμως;...
- Και πώς τó ήξερες πώς σήμερα;
- Γιατί είναι Τρίτη. Τρίτη κι' εγώ γεννήθηκα!...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τά λόγια του κακού ανθρώπου μοιάζουν με την άμμο πού σηκώ- νει ó καινοπαός άνεμος; τυφλώνει τόν οδοιπόρο και τόν κάνει να κλάει.

(Σ α τ ω μ π ρ ι α ν)

Πολλές φορές τά πλούσια γερατιά κλέβουν τις χαρές της φτω- χής νεότηης.

(Ο υ γ κ ω)

"Ο έρωσ είναι ένας φαρμα- κευδός καρτός. "Η φιλία είναι ένα εύγενικό αίσθημα.

(Γ κ ω τ ι ε)

Τό πρώτο παιδί κάθε γυ- ναίκας είναι... συνέχεια της τελευταίας της κόυλας.

(Μ υ σ σ ε)

